

Læsning:

Denne hellige lektie skrives i Apostlenes Gerninger: Peter tog ordet og sagde: »Nu forstår jeg, at Gud ikke gør forskel på nogen, men at han i et hvilket som helst folk tager imod den, der frygter ham og øver retfærdighed.

Det er det ord, Gud sendte til Israels børn, da han forkyndte fred ved Jesus Kristus; han er alles Herre.

I ved, hvad der er sket i hele Judæa,

det der begyndte i Galilæa efter den dåb, Johannes prædikede:

hvordan Gud salvede Jesus fra Nazaret med Helligånd og kraft,

og hvordan Jesus færdedes overalt og gjorde vel og helbredte alle, der var under Djævelens herredømme; for Gud var med ham.

Og vi er vidner om alt det, han gjorde i jødernes land såvel som i Jerusalem.

Ham, som de slog ihjel ved at hænge ham på et træ, ham oprejste Gud på den tredje dag og lod ham træde synlig frem, ikke for hele folket, men for os, der i forvejen var udvalgt af Gud til at være vidner, vi som spiste og drak sammen med ham, efter at han var opstået fra de døde.«

Apostlenes Gerninger 10,34-41

Læsning:

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas: Samme dag var to af disciplene på vej til en landsby, som ligger tres stadier fra Jerusalem og hedder Emmaus; de talte med hinanden om alt det, som var sket.

Og det skete, mens de gik og talte sammen og drøftede det indbyrdes, kom Jesus selv og slog følge med dem. Men deres øjne holdtes til, så de ikke genkendte ham.

Han spurgte dem:

»Hvad er det, I går og drøfter med hinanden?« De standsede og så bedrøvede ud, og den ene af dem, Kleofas hed han, svarede:

»Er du den eneste tilrejsende i Jerusalem, der ikke ved, hvad der er sket i byen i disse dage?« »Hvad da?« spurgte han.

De svarede: »Det med Jesus fra Nazaret, som var en profet, mægtig i gerning og ord over for Gud og hele folket – hvordan vore

ypperstepræster og rådsherrer har udleveret ham til dødsstraf og korsfæstet ham. Og vi havde håbet, at det var ham, der skulle forløse Israel. Men til alt dette kommer, at det i dag er tredje dag, siden det skete. Og nu har nogle af kvinderne iblandt os forfærdet os; de var tidligt i morges ude ved graven, men fandt ikke hans legeme og kom tilbage og fortalte, at de i et syn havde set engle, som sagde, at han lever. Nogle af dem, der er sammen med os, gik så ud til graven og fandt det sådan, som kvinderne havde sagt, men ham selv så de ikke.«

Da sagde han til dem:

»I uforstandige, så tungnemme til at tro på alt det, profeterne har talt. Skulle Kristus ikke lide dette og gå ind til sin herlighed?«

Og han begyndte med Moses og alle profeterne og udlagde for dem, hvad der stod om ham i alle Skrifterne.

De var næsten fremme ved den landsby, de var på vej til, og Jesus lod, som om han ville gå videre.

Men de holdt ham tilbage og sagde:

»Bliv hos os! Det er snart aften, og dagen er allerede gået på hæld.«

Så gik han med ind for at blive hos dem.

Og mens han sad til bords sammen med dem, tog han brødet, velsignede og brød det og gav dem det. Da åbnedes deres øjne, og de genkendte ham; men så blev han usynlig for dem. De sagde til hinanden:

»Brændte vore hjerter ikke i os, mens han talte til os på vejen og åbnede Skrifterne for os?«

Og de brød op med det samme og vendte tilbage til Jerusalem, hvor de fandt de elleve og alle de andre forsamlet, som sagde: »Herren er virkelig opstået, og han er set af Simon.« Selv fortalte de, hvad der var sket på vejen, og hvordan de havde genkendt ham, da han brød brødet.

Lukasevangeliet 24,13-35

Prædiken

Tag det sorte kors fra graven!

Plant en lilje, hvor det stod!

Sådan startede vi gudstjenesten i dag. For det er påskens budskab til os: At livet udspringer af døden, og at døden er overvundet.

Jo – vi KAN dø – men ikke for evigt. Livet slutter ikke for os, når vores bane her på jorden er levet til ende. For Vorherre holder selv hånden over os.

Det er teologien og troen, der fortæller os det. Og så den fornemmelse i maven, vi kan have, når vi har sagt farvel til et menneske, der stod os nær. Vi fornemmer, at den pågældende nok er væk, men ikke helt væk. Vi mærker, at der er noget andet og mere end det, vi kan bevise ved hjælp af naturvidenskaberne.

Teologien er den videnskab, der skal skabe orden i vores viden om Gud. Og Gud – ham kan man – som jeg sagde i går – ikke sætte på en formel. Han er udenfor alt. Han er over alt. Han lader sig ikke fange ind, hverken med det ene eller det andet redskab, som videnskaben har udtænkt. Alle andre professioner og videnskaber har redskaber.

Fysikerne har boblekamre og samfundshistorikerne har gallupundersøgelser. Tømrere har skruetrækkere og landmænd har ploven – redskaber, som kan bruges til at erhverve viden og skabe orden i verden.

Men præsten står - ofte - med tomme hænder.

Og så fortællingen om, hvad der skete engang for 2000 år siden.

Der var ingen vidner til det, og ingen har kunnet gøre kunsten efter.

Og alligevel betragter vi det, der skete den dag for længe siden som epokegørende. Som så betydningsfuld, at den kan ændre vores liv i dag.

I går hørte vi den første egentlige øjenvidneberetning om, hvordan kvinderne opdagede, at Jesus var forsvundet fra sin grav.

Kvinderne, der kom ud for at vise Jesus den sidste omsorg – forberede ham til en mere permanent begravelse – de blev bange. De havde nemlig

ikke fantasi til at forestille sig, at døden ikke var definitiv. At døden kunne gøres om.

I dag får vi en fortælling om, hvordan disciplene havde det dagen derpå. De var elendige. To af dem skulle til Emmaus, og de begav sig på vej til fods. 60 stadier, var vejen. Det var et længdemål, der blev brugt i oldtiden. Og faktisk svarer det præcist til den længde en løbebane havde i oldtiden. Det var 600 græske fod langt eller knap 200 meter. Disciplene skulle altså gå 10-12 kilometer, og det er en overkommelig dagsrejse. Og så er det, at der er en fremmed, der slår følge med dem.

I dag taler vi meget om, at vi er lidt forbeholdne overfor fremmede, men det er ikke en ny ting. Sådan har det altid været. Dengang i oldtiden var man bare afhængig af andre menneskers velvilje, når man var på rejse. For der var ingen lister over kroer, som man lige kunne indlogere sig på. Da disciplene når frem til deres bestemmelsessted, inviterer de derfor deres ellers ukendte rejsekammerat med ind til et måltid mad og en varm seng for natten.

Og så sker der det, at gæsten velsigner brødet, før han bryder det og giver dem det. Og i det øjeblik ser de Kristus i deres gæst. De, som har været opfyldt af deres egen sorg og smerte. De, som i en hel dag har fået lov at gå og fortælle om det, der fylder dem. Den mand, som er genstand for alle deres tanker og følelser – ham genkendte de ikke, selvom de har vandret med ham i mange timer. Men i nadveren kender de ham. Ved at dele brødet og vinen med den fremmede, står han pludselig for dem i et forklarelsens lys. De ser Jesus Kristus.

Og det er den erfaring, som Peter fortæller om i Apostlenes Gerninger, som jeg læste først: *"Ham, som de slog ihjel ved at hænge ham på et træ, ham oprejste Gud på den tredje dag og lod ham træde synlig frem, ikke for hele folket, men for os, der i forvejen var udvalgt af Gud til at være vidner, vi som spiste og drak sammen med ham, efter at han var opstået fra de døde."*

Historisk kan der siges meget om det, at man deler et måltid sammen. Men én ting har været sikker til alle tider: Man spiser kun med dem, man føler sig menneskeligt forpligtet på. Hvad enten det har været venner og slægtninge – eller det har været fremmede gæster, der havde en berettiget forventning om at få husly for natten.

I kirken har vi en langt mere radikal forestilling om måltidets fællesskab. Den tager udgangspunkt i missionsbefalingen: Gå ud og gør alle folkeslag til mine disciple. Bibelen beskriver, hvordan Peter og Paulus i de tidligste år måtte kæmpe en hård kamp for at få deres venner og fæller til at acceptere, at også ikke-jøder havde en plads i det nye, kristne fællesskab. Til at acceptere, at man kunne spise alt. At man kunne spise sammen med alle. Og at alle er lige for Gud. At alle er velkomne ved Herrens bord, som vi udtrykker det.

For det er nok det stærkeste budskab i hele påskefortællingen. At Kristus ikke kun døde for sine venner, som han havde vandret med, men også for os. At enhver, som bekender sig til den kristne tro, har skæbnefællesskab med ham, som opstod fra de døde på trediedagen. Og at enhver – jøde eller Græker; træl eller fri; mand eller kvinde; - at alle har lige ret og lige værd hos Gud. "For alle ere I een i Kristus Jesus," som der står i galaterbrevet. For når vi har nadverfællesskab – eller i det hele taget, når vi spiser sammen – så ser vi ikke kun ind i hinandens øjne - vi ser Kristus ind i øjnene.

Vi vandrer her på jorden – i kortere eller længere tid. Men vi vandrer ikke alene, selvom vi nogle gange kan føle det sådan.

Ved hvert skridt i dødningshaven

blomster spire for vor fod!

Englevinger på vor grav

for den brudte vandringsstav!

Sådan skriver Grundtvig malende det, at vi med påskens under har fået netop det redskab, der styrker troen og livsmodet. Og sådan er troen: At

vi med vores fornuft kan sige, at sådan noget som en genopstandelse – det sker aldrig. Men at vi så kan deltage i nadveren og dér finde Guds nærvær med trøst og fællesskab.

Jesus Kristus, der opstod fra de døde, er Guds gave til os – vores egen fortælling gennem Ham, der gik forud for os. En fortælling, vi kan leve og dø på, og som vi også genopstår på.

Amen!

Doxologi

Kirkebøn

Meddelelser:

Søndag 11. april

kl. 10.30 i Næsby – gudstjeneste. Jeg har bedt om mere varme i kirken.

På grund af coronarestriktionerne vil der ikke være andre kirkelige aktiviteter i den kommende uge end gudstjenesterne. Dvs. ingen prædikenværksted, og ingen formiddagsmøde den 14. april

Kollekten til Menighedsplejen – der er sat et skilt op med nummeret.

Apostolsk velsignelse

Salme: 234 - Som forårssolen morgenrød

Fadervor

Velsignelse

Salme: H 266 - Det er i dag et vejr